

115 jaar Socialistische partij Vilvoorde 1893-2008 - een overzicht door Felix Libeer (deel 1)

26/06/2008 - "Wij zijn geen geschiedenisfanaten en wij zijn zeker geen beoefenaars van politieke archeologie" aldus Felix Libeer. Dit is een eerste artikel uit een hopelijk lange reeks.

Inderdaad de plaatselijke partijafdeling bestaat 115 jaar. Wij zijn geen geschiedenisfanaten en wij zijn zeker geen beoefenaars van politieke archeologie. Dus zullen wij het verleden van deze afdeling, die veel hoogtepunten maar ook diepe ontgoochelingen heeft gekend, noch beaat toejuichen noch ongenueanceerd kritiseren. Een socialistische beweging kan en mag zich niet behaaglijk wentelen in melancholische herinneringen of nostalgische bedenkingen: zij stelt zich bestendig in vraag en kent geen dogmatische zekerheden. Het tegengestelde zou een bijzonder slechte start zijn van deze 21e eeuw.

En toch is het goed naar dat verleden terug te grijpen omdat men zich een beeld zou kunnen vormen van de evolutie van de werking van de partijafdeling in functie van de evolutie van het partijprogramma en *de* partijstrategie. Snuffelend in de partijarchieven komt, bij de vergelijking van vroeger en nu, overduidelijk aan het licht welke enorme wijzigingen zich in de loop der jaren hebben voorgedaan op het vlak van het inzetten van mensen, middelen en inhoud.

Foto van het jaar 1947 ter gelegenheid van de huldiging van de stichters van de partij en partijgroeperingen

De toen nog levende stichters zitten op de eerste rij met onder meer Eduard Mertens (4e van links) en Frans Gelders senior (5e van links). Op de tweede rij staan vertegenwoordigers van verschillende verenigingen: Georges Nobels (2e van links - fanfare Broederliefde); Frans Vandevondel en Mevr. Hoedemakers (3e en 4e van links - turnvereniging Strijd & Vreugd); Julienne Beckx (5e van links - voorzitter Vrouwenbond); Dhr. Coosemans (6e van links - symphonie Crescendo); Karlien Boon (7e van links - Vrouwenbond); Mevr. G. Nobels (8e van links); Mevr. J. Gelders (de schoonzuster van Frans Gelders junior - 9e van links - toneelkring Rode Star); Jacques Landsvreugd (10e van links - stichter van de Vrouwenbond, van de Volkskinderen, van Strijd & Vreugd en van de Gepensioneerdenvbond).

De democratie van de klassieke volksvertegenwoordiging, zowel in de partijstructuur en partijwerking alsook in het parlement, evolueert naar een democratie waar de media op alle vlakken een overweldigende hoofdrol spelen en overall rechtstreeks en permanent aanwezig zijn. Revolutionaire technieken zoals televisie, GSM, internet en *andere* digitale toekomstmogelijkheden beïnvloeden nu rechtstreeks de werking van alle geledingen in onze samenleving en niet in het minst de politiek. Anderzijds hebben de grotendeels door de socialisten uitgebouwde sociale wetgeving en de grote medische vooruitgang tot gevolg dat de jeugd van 2008 kinderen zijn van twee generaties die niet oud willen worden en die derhalve concurrenten zijn op de arbeidsmarkt en een dreigende onbetaalbaarheid van de verzorgingsstaat veroorzaken.

115 jaar in enkele artikels beschrijven is onbegonnen werk. Het is dus niet de bedoeling een chronologisch noch een thematisch feitenrelaas te schrijven. Zij die geïnteresseerd zijn in de geschiedenis van wat in 1893 een Arbeidersbond werd genoemd tot de huidige *spa* vinden voldoende hun gading in de in 1947, 1957, 1968 en 1987 uitgegeven brochures, de verzameling van het strijdblad “De Democraat”, de partijarchieven beschikbaar in het AMSAB-instituut te Gent, alsook in de federale en nationale archieven.

Ook nog even in herinnering brengen dat het stichtingsjaar lang onduidelijk is geweest. Het jaar 1897 werd eerst aanvaard maar in een schrijfboek van vader Gelders, onbetwistbare centrale figuur in deze afdeling tijdens de 1e helft van vorige eeuw, werden op 8 oktober 1893 de namen teruggevonden van de betalende leden aangesloten bij de Socialistische Werkersbond of Belgische Werkliedenpartij (B.W.P.). Aan hen een verdiende en warme hulde. Maar ook aan al diegenen, zonder onderscheid, die in de loop der jaren als verkozenen, militanten, partijleden en socialistische kiezers er toe hebben bijgedragen dat de socialistische idee, niet alleen op plaatselijk vlak maar ook federaal, nationaal en internationaal werd gepropageerd. Dat deze inzet niet alleen politiek was, bewijst het stichten van zo vele plaatselijke socialistische culturele verenigingen: reeds in 1896 de toneelkring “De Rode Star” en de fanfare “De Broederliefde”, daarna de Symphonie Crescendo, een filmclub, de amateurssport (voetbal, zwemmen, turnen, fietsen) jeugdclubs en de Culturele kring. Zeer belangrijk is ook de evolutie in de verhouding tot de zusterorganisaties, namelijk de vakbond, de mutualiteit en de coöperatieve beweging.

Laat ons steeds indachtig zijn dat de democratie en dus zeker een socialistische beweging alleen zin heeft als zij zich interesseert voor de problemen van de gewone man en vrouw en dat zij haar programmapunten met betrekking tot dikwijls ingewikkelde materies, verwoordt op een eenvoudige, voor iedereen begrijpbare taal. Zij die het op het intellectuele en materiële vlak niet goed hebben, kunnen zichzelf onvoldoende verdedigen in deze harde maatschappij en verwachten, en dat is de rode draad die loopt in de geschiedenis van deze partijafdeling, dat de socialistische beweging, solidair, daar een antwoord op geeft. De zoektocht naar een eigen identiteit, sociaal-democratisch of sociaal-liberaal aansluitend op wat anno 2008 progressief, links of sociaal inhoudelijk omvat is een boeiende discussie maar dient steeds gebaseerd op de aanvangstekst van ons strijdlied:

“Voorwaarts en niet vergeten: de solidariteit”

Felix Libeer, juni 2008